

Formanden: Tiden for en kort Bemærkning er udløbet. Det ærede Medlem Hr. N. P. Nielsen har Ordet.

N. P. Nielsen: Ved Slutningen af min Tale forleden Dag vedrørende dette Lovforslag udtalte jeg Haabet om, at Lovforslaget vilde blive Genstand for en saglig Behandling i dette høje Ting. Det sagde jeg, idet jeg gik ud fra den Betragtning, at hvis man gik ind paa en saglig Behandling af Lovforslaget og saa paa Forholdet, saaledes som det faktisk er Landets Kommuner imellem, kunde jeg ikke tænke mig andet, end at i alt Fald alle de Medlemmer af dette høje Ting — og det er jo mange af dem —, som har Forbindelse med kommunalt Arbejde, i store Træk maatte kunne enes om et Forslag af den Karakter som det, der her foreligger. Nu ved jeg godt, at ved Forhandlingerne her i Rigsdagen skydes meget ofte de saglige Hensyn til Side; den højtærede Indenrigsminister sagde jo ogsaa nu, at han havde Følelsen af, at der var en vis Undertone f. Eks. i det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensens Tale, til Trods for at det ærede Medlem erkendte, at dette var en Sag, som burde løses, og udtalte, at han, selv om han ikke var helt sikker paa, at denne Vej var den rigtige, dog vilde medvirke til en Forhandling om Sagen.

Jeg har den Opfattelse, at hvis man gik ind i en saglig Forhandling om Sagen, maatte man komme til et Resultat, thi af de Udtalelser, der er faldet fra de forskellige Ordførere, fremgaar det jo, at de erkender Vanskelighederne og erkender, at der er en forbavsende Uensartethed til Stede med Hensyn til Beskatningen af Borgerne her i Landet Kommunerne imellem. Det er der ingen, der har søgt at komme bort fra, og jeg udtalte ogsaa forleden, at derom var der formodentlig ingen Tvivl, men med Hensyn til Aarsagerne herskede der maaske nogen Tvivl.

Man har saaledes søgt paa forskellig Maade at insinuere, at det er Kommunernes egen Skyld, at de er ude for saa mange Vanskeligheder, som de ofte er. Denne Paastand tror jeg ikke kan fastholdes og ikke bevises. Man har ogsaa antydnet, at denne Lov i nogen Grad — nogle mener endogsaa i stærk Grad — vilde forflygtige Ansvarer med Hensyn til de sociale Udgifter. Det kan jeg ikke erkende. Saa meget Kendskab har jeg til mange af Landets Kommuner, at jeg ikke tror, det spiller nogen Rolle af Betydning med Hensyn til de sociale Udgifter, om Kommunerne skal

betale denne eller hin Del heraf. De fleste af de ærede Medlemmer, der har udtalt sig om Forholdene i Landkommunerne, er jo Folk, som har et særligt Kendskab til Forholdene ude i disse Kommuner, men jeg kan dog ikke tænke mig, at man derude ser saa smaat paa Forholdene, at naar man ikke selv skal betale, er man ikke bange for at skaffe Kommunen Udgifter. Jeg tror ikke paa, at Mentaliteten hos Landets Kommunalfolk er af den Art.

Dernæst er det blevet sagt — og det var det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen stærkt inde paa —, at naar Forholdene i Kommunerne er saa daarlige, som de er, skyldes det i særlig Grad Socialreformens Gennemførelse, denne Socialreform, til hvis Gennemførelse Venstre har medvirket, og om hvilken de nu ogsaa siger, at den ikke har medført nogen Forenkling af Administrationen. Jeg kan ikke forstaa, at Kommunalfolk kan fremsætte en saadan Paastand. Naar vi tænker paa de Tider, da mange Hundrede, ja, Tusinde Mennesker administrerede Hjelpekasserne, og de forskellige Kontorer, som administrerede Børnelovene, ja, saa er det jo givet, at naar Arbejdet blev ført over til Sognekommunerne, maatte dette medføre en forøget Administration paa Kommunekontorerne, i alt Fald for de større Kommuners Vedkommende, hvor Hjelpekassebistanden tidligere var ganske vederlagsfri, og hvor man nu maa have anderledes lønnet Medhjælp til Administrationen af disse Love. Der er saaledes ingen Tvivl om, at der er sket en Forenkling. At det for mange store og halvstore Kommuner har betydet forøgede Udgifter, er en Sag for sig, men det kunde man dog formentlig heller ikke være blind for.

Men det, man finder særlig galt, er de mellemkommunale Refusionsregler. Det er der, man sætter ind i særlig Grad fra de egentlige Landkommuner. Man er forbavset over, at Velstanden i de forskellige Landkommuner er forskellig. Men det er bl. a. af den Grund, at der er Landkommuner, der ikke har nogen væsentlig Udgift til social Forsorg. Vi kan af Statistikken se, at der er mange Landkommuner, som ikke har nogen væsentlige Udgifter til social Forsorg, og det er da Lovens Mening, at Udgifterne til Socialreformen i saadanne Kommuner naturligvis maa blive større. Det kan da ikke overraske nogen; for det maatte dog blive det endelige Facit.

Man siger, at det, der her er foreslaaet, betyder ikke nogen Skattelettelse. Nej, det siger jo allerede Lovforslagets Titel. Det er en Udligning Kommunerne imellem,